

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟ EUROGROUP

«Εκλογές τώρα»

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΒΑΞΕΒΑΝΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΑ

Οταν ανακοινώθηκε η απόφαση του Eurogroup για την αξιολόγηση και το χρέος, ομολογώ πως έψαχα στο διαδίκτυο για να ενημερωθώ ποιά θα είναι η επόμενη ημέρα για τους Έλληνες. Ομως στάθηκε αδύνατο να κατατοπιστώ, γιατί η κυβέρνηση Τσίπρα θριαμβολογούσε και σύσσωμη η αντιπολίτευση καταστροφολογούσε.

Τελικά, βρήκα την άκρη όταν ένας καλός φίλος μου έστειλε σχετικό άρθρο του Κώστα Βαξεβάνη στο «Documento» του. Το άρθρο είναι πολύ ενδιαφέρον επειδή αναφέρεται στο ιστορικό της οικονομικής κρίσης που έκανε μάυρη τη ζωή των αδερφών μας στην πατρίδα και έδιωξε τα παιδιά της στην ξενιτιά.

Αν και δεν συνηθίζω να αναδημοσιεύω ολόκληρα τα άρθρα άλλων δημοσιογράφων σ' αυτή τη σελίδα, πιστεύω ότι το άρθρο του Κώστα Μπαξεβάνη αξίζει να διαβαστεί, αν και κάποιοι θα διαφωνήσουν επειδή καταγράφει την αλήθεια...

«Εκλογές τώρα

Και τι δεν πέρασε αυτή η χώρα από την ημέρα που ο Γιώργος Παπανδρέου, με τη μοβ γραβάτα ως σημειολογία και προφτεία για όσα θα ακολουθούσαν, εμφανίστηκε στο Καστελόριζο (άλλος συμβολισμός αυτός υπεράσπισης των ελληνικών συνόρων) και είπε όσα είπε για την ένταξη στον μηχανισμό στήριξης. Κατέρρευσε η οικονομία, καταστράφηκαν οι άνθρωποι, μαύρισε η ζωή, πλούτισαν τα κοράκια, μας αλυσόδεσαν τα ξένα συμφέροντα, χάσαμε την εθνική κυριαρχία, την ψυχή μας, τη βεβαιότητα με την οποία βλέπαμε τα πράγματα, την αφέλεια με την οποία δεν βλέπαμε πολλά. Παρέλασαν Βενιζέλοι, Σαμαράδες, Παπαδόπουλοι, Λοβέρδοι, σωτήρες, φωστήρες, αδίστακτοι οι οποίοι χρύσωναν το χάπι και υπόσχονταν happy end σε κάθε ιστορία που είχε τους ίδιους ως πρωταγωνιστές της εξουσίας. Κόππικαν οι μισθοί και οι συντάξεις, μάτωσαν και ξεφιλίστηκαν οι απόμαχοι

της δουλειάς, έφυγαν οι νέοι και τα παιδιά άρχισαν να γεννιούνται σε μια χειρότερη χώρα.

Δύο μνημόνια –αναγκαία κακά για τη σωτηρία, είπαν– υπογράφτηκαν για να σώσουν τις τράπεζες, την ευρωπαϊκή ελίτ και το οικοδόμημα της ευρωπαϊκής υποκρισίας. Οι Έλληνες έγιναν παρίες, τεμπέληδες, μιάσματα και άχροστοι για την προτεσταντική λογική της τιμωρίας.

Τα θυμάστε όλα αυτά φαντάζομαι. Θυμάστε και τη συνέχεια. Ήρθε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, είπε και πίστεψε πως θα τα βάλει με τα τέρατα, νίκησε τα άλλα τέρατα της εγχώριας διαπλοκής που προπαγάνδιζαν το «Ναι» και την καταστροφή, αλλά τρέχοντας προς τον δικό του δρόμο της νίκης βρέθηκε στο χείλος του γκρεμού. Η θα ακολουθούσε το χαραγμένο δρόμο ή θα πέδαγε.

Επέλεξε να μην πιδήξει. Πολλοί επιμένουν ότι έπρεπε, αλλά ίσως τους διαφεύγει ότι οι κοινωνίες δεν είναι ούτε το θάρρος ούτε η γνώμη τους, είναι το σύνολο των ανθρώπων και των αντοχών τους. Στο σημείο αυτό η κυβέρνηση έκανε έναν συμβιβασμό τον οποίο ανακοίνωσε ως μοναδική ασφαλής επιλογή. Αυτοί που τον έκαναν δεν ήταν προδότες, δεν ήταν κλέφτες, δεν ευθύνονταν για όσα κακά έχουν έρθει στη χώρα εδώ και μισό αιώνα. Πίστεψαν ότι μπορούσαν να διαχειριστούν την κατάσταση με τον καλύτερο τρόπο, να διαπραγματευτούν με ακόμη καλύτερο.

Πέρασαν δεκάδες Eurogroup, συνεδριάσεις, ψυχρολουσίες, στημένες διαδικασίες, επιδείξεις του ισχυρού απέναντι σε αυτόν που είναι μόνος του. Η αντιπαράθεση αυτή δεν ήταν ανάμεσα στη χώρα και τους δανειστές, αλλά ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους δανειστές με τους εγχώριους υποστηρικτές τους. Δεν πήγε ποτέ η κυβέρνηση με τη συναίνεση της αντιπολίτευσης να διαπραγματεύτει τους όρους, γιατί η αντιπολίτευση δεν ήταν ούτε με την κυβέρνηση, ούτε με τη χώρα. Ήταν

χαιρέκακα και επιπόλαια με την άλλη πλευρά. Χιλιάδες φορές τα εγχώρια Μέσα με τους υπόδικους ιδιοκτήτες προετοίμαζαν το τέλος, κατασκεύαζαν την καταστροφή, χειροκροτούσαν τον Σόιμπλε. Εκατοντάδες φορές τα κανάλια ανακοίνωσαν κόψιμο συντάξεων που δεν έγινε και Αρμαγεδδώνες που δεν ήρθαν.

Την Πέμπτη 15 Ιουνίου η κυβέρνηση οδήγησε τη χώρα σε αυτό που αποκαλεί καλύτερη δυνατή λύση σε ένα πλαίσιο που είχαν διαμορφώσει άλλοι πριν από αυτήν. Ποια θα είναι η επόμενη μέρα; Ο πρωθυπουργός περιγράφει ένα restart με ανάπτυξη, δίκαιη διανομή πλούτου, ισονομία και κανόνες δικαιού. Υπάρχουν φυσικά δύο ενδεχόμενα. Το ένα είναι αυτή η διακήρυξη να εκφυλιστεί σε επικοινωνιακή αντιπαράθεση με το σύστημα της διαπλοκής που θα συνεχίσει να καταστροφολγεί. Το άλλο είναι η φυγή προς τα μπροστά. Και η φυγή προς τα μπροστά προϋποθέτει ανθρώπους που βλέπουν μπροστά. Ούτε ψηλά, ούτε κάτω στην καρέκλα. Πρέπει ακόμη αυτή η διακήρυξη να συγκεκριμένοποιηθεί με θεσμικό έργο που θα εξασφαλίζει την υλοποίηση όσων λέγονται.

Εφτά χρόνια ο κόσμος υποφέρει. Θα συνεχίσει να περνά δύσκολα μέχρι να υπάρξει ανάπτυξη και να υλοποιηθούν πράγματα. Άλλα το κράτος πρέπει να επιστρέψει ανταποδοτικά σε αυτόν αυτά που έχει υποχρέωσην και δεν χρειάζονται απαραίτητα χρήματα. Η Δικαιοσύνη δεν θέλει κονδύλια, θέλει τίμους και αποφασιστικούς

ανθρώπους. Η κοινωνική πρόνοια θέλει εξορθολογισμό, ευαισθησία και γνώση, εκτός από εκατομμύρια. Η ανάπτυξη η ίδια θέλει κανόνες και τη ματιά στον πολίτη, όχι μόνο στις τσέπες. Όλα μαζί θέλουν υγιές περιβάλλον που θα εξασφαλιστεί με την πάταξη της διαφθοράς, π οποία σαν γάγγραινα σαπίζει την κοινωνία. Τίποτα δεν αναπτύσσεται στον βούρκο εκτός από τα σαπρόφυτα.

Ο πολίτης πρέπει να αισθανθεί εμπιστοσύνη και να μπορέσει να ονειρευτεί για να σχεδιάσει. Αυτό δεν ανήκει στη σφαίρα της ψυχολογίας, αλλά της βαθιάς πολιτικής. Ο άνθρωπος παράγει πολιτική και γίνεται πολιτικό ον όταν ονειρεύεται το μέλλον, όχι όταν κλαίει για το παρελθόν.

Αν υποθέσουμε πως η Ιστορία επιδέχεται τη δική μας πρόθεση να την προσδιορίσουμε τεχνικά, βρισκόμαστε σε ένα σημαντικό ιστορικό σημείο. Από εδώ και πέρα η κυβέρνηση μπορεί να λειτουργήσει για τη χώρα ή για τον εαυτό της. Εύκολο είναι το δεύτερο αλλά στην Ιστορία γράφεσαι με το πρώτο. Νομίζω πως ο Αλέξης Τσίπρας έχει λογαριασμούς με την Ιστορία. Αυτή την ιστορική συνείδηση δεν είναι απαραίτητο ότι την ασπάζονται όλοι στην κυβέρνηση. Σε οποιαδήποτε κυβέρνηση. Άλλα την ευθύνη πάντα έχει αυτός που ξέρει, όχι αυτός που δεν θέλει ή αγνοεί.

ΥΓ.: Τώρα αν αναρωτιέστε τι σχέση έχει ο τίτλος με το άρθρο, καμία. Απλώς είναι αυτό που θα έλεγε ο Κυριάκος.»

Καλό!

Λέει ο μαμά στον Τοτό:

- Τοτό, θα σου κόψω τα μαλλιά σου σύριζα αν ξανακάνεις βλακείες στο σχολείο!
- Μαμά, μήπως μπορείς να μου τα κόψεις και Νέα Δημοκρατία;

Ακόμη ένα:

- Ευτυχώς που μεγαλώσαμε και δεν γίναμε αυτό που θέλαμε.
- Γιατί ρε συ;
- Φαντάζεσαι μια Ελλάδα γεμάτη άνεργους αστροναύτες;